

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΙΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ : ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ

Επιταγές κλπ προς τον
κ. Γ. Α. Ανδουλιδάκι,
Καποδιστρια 36 Ρέθυμνο
Κρήτης.

ΧΡΟΝΟΣ Α' ΡΕΘΥΜΝΟ 1 ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ 1924 ΑΡΙΘΜΟΣ 14

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ

Σοῦ φέρνω ἀπ' τῆ γαλάζια μου πατρίδα
κι' ἀπ' τὰ φωτῶσπαρμένα της τὰ μέρη
μιάς μάγισσας δουλειά, μιάν ἀλυσίδα
ποῦ ἀνθρώπου δὲ μπορεῖ νὰ πλάσῃ χέρι

Εἶδα τὸν ἥλιο κι' εἶδα κάθε ἀστέρι,
μὰ νάχουνε τὴ λάμψη της δὲν εἶδα
μονάχα ἐσὲ σοῦ πρέπει, ἀγνὸ της ταῖρι
ἀγάπη μου εἰς' ἐσὺ, καυαρὸ φρόδα !

Ῥουμπίνια ἐδῶ κ' ἐκεῖ μοργαριτάρια
τὴν πλέκουν ἀπὸ δάκρυα ἔχουν γίνει,
ἄλλο ἀπὸ δάκρυα τὰ μοργαριτάρια,

κι' εἶν' ἀπὸ αἶμα κάθε της Ῥουμπίνι
καὶ τὸ διαμάντι ποῦ σφιχτὰ τὴ δένει
ὁ ἔρωτας εἶναι, πολυαγαπημένη.

(«Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου»)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1) Πεννιές τ' ἀρχισυντάκτη, 2) Ἐνα γράμμα,
- 3) Τὸ λουκέτο τῆς θύμησης, 4) Ἀλήθειες, 5) Τὰ κόκκινα λιουτάρια
- 6) Γεὰ τὸ Μπαύρωνα, 7) Τὸ μπριλλάντι 8) Ῥήγισσα 9) κλάδα, 9) Ἀκροστιχίδα.
- 10) Σούρου πο

στρατιωτικό. Ὁλωνῶν φαινόταν πῶς τὸ ἀπλὸ αὐτὸ παθητικὸ τραγοῦδι μεταβαλλόταν σ' ὀρμητικὸ παιᾶνα σὶὰ χεῖλια τοῦ συνταγματάρχη.

Καίτι συχνὲς λεπτεῖς ἀνατριχίσεις μᾶς διαπεράσαν ὄλους καθὼς ἀρχινοῦσε τὴ τέταρτη στροφή:

..ὦ! πόσο δύστυχε

ποῦ εἶναι ἡ ψυχούλης...

Καὶ νὰ! Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἡσυχία ἡ θύελλα. Καὶ νὰ, ὕστερα ἀπὸ τὴ σιγαλιὰ ἡ ἀδιάκοπη ἢ φλυαρία ἡ... δικηγοριστική.

Εἶπαμε πῶς στὴ παρέα μας ταχτικὸ εἶχαμε ἓνα δικηγόρο. Εὐχάριστος καὶ πολὺξερὸς καθὼς ἦταν τὸν πεθυμούσαμε τόσο πολὺ.

Καλονάθισε πάνω στὴ ψάδινη πολυθρόνισσα του καί:

—Ψυχὴ, λέει, ὦ, ἡ ψυχὴ! Τὶ παράξενο, ἀλήθεια, πρᾶγμα! Ἀκοῦστε! Ὄνομα καὶ μὴ χωρεῖ. Θὰ σὰς δηγηθῶ μιὰ ἱστοριοῦλα ποῦ μεῦ συνέβηκε. Ἀὐξέρω γιατί αὐτὸ τὸ τραγοῦδι μοῦ τὴν ἔφερε στὴ θύμηση. Πάντα θὰ ὑπάρχει κάποια ὁμοιότης ἀξεδιάλυτη. Ἀνοῦστε τὴν!

Ξερόβηξε κι' ὕστερα ἀρχίνησε γιὰ μεγάλη εὐχαριστήση τοῦ οἰκοδεσπότη ποῦ θάμμαζε τὴν ἔμπνευσή του ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀνθολογία.—ὦ, ὡς πότες θάναί τρελλοὶ αὐτοὶ οἱ γερόντοι.

Ἀὐξέ καταλάβαινε πῶς πειὸ πολὺ κι' ἂ τ' τὴν ἀνθολογία τὸ δροαστικὸ τὸ οὐζᾶνι καὶ τὸ εὐωδιστὸ ἀγγούρι ποῦ μᾶς πρόσφερε ἡ γοργά ἢ Ἀμαλία μᾶς ἔλυσε τὴ γλώσσα.

—Εἶχα γνωρίσει τώρα καὶ τριάντα χρόνια τὸ Γιώργη—ἀλάξω ὄνομαγιατὶδξέωποῦ δὲ πρέπει νὰ λέμε τίποτα γιὰ τὸ καθένα ξέρω καὶ πῶς τὰ κόκκαλα τῆς ῥάχης μου δὲν εἶναι λιγώτερο στερεὰ ἀπ' τὸ μπαστοῦνι τοῦ καθένα.

«Ἡμαστέ μαζὺ στὴν Ἀθήνα καὶ συντοπίτες καθὼς εἶμαστε εἶχαμε σφιχτοδεθῆ ἔτσι ποῦ δὲ μοῦ κρυβε τίποτε, ἔτσι ποῦ εἶχα εἰσχωρήσει ὀλίγελα σὶὸ εἶναι του. Κάθε ἰδιοτροπία καὶ κάθε πεθυμιὰ ξέχωρη μεῦ τὴν εἶχε ξεφανερῶσει. Περάσαμε ὡστόσο τρεῖς χρόνια μαζὺ ὀπότες ἔφυγε γιὰ τὴ τοτεσινὴ Κίρκη—τὴ Σμύρνη. Πήγαινε γιὰ περιουσία, γιὰ δημούργηση.

—Νὰ νὰ καταλαβαίνω γιὰ ποῖὸ πρόκειται, διάκοψε ἡ ἀδερφή τοῦ συνταγματάρχη.

—Εἶπαμε ὄνομα καὶ μὴ χωρεῖ; Μὴ μὲ διακόψετε γιὰ νὰ στελέψω εὐχάριστα.

—Μὰ πάντα εἶστε εὐχάριστος ἀπόκοψε πάλι κείνη, σιάζοντας μ' ἓνα κομπλιμέντο τὴν ἀστοχία τῆς.

—Ἐφυγε, εἶπαμε, γιὰ τὴ ξενητεία. Χωριστήκαμε ὕστερα γιὰ 25 χρόνια καὶ νὰ ἴ πρό ὀά δεκα μηνῶν ποῦ γυρίζω πάλι σὶὸν τόπο μου γυρίζοντας ἀπῶνα πολέχρονο ξενιτεμῦ— τὸν βρισκω κι' αὐτὸν ἐκεῖ παντρεμένο, παιδιωμένο!

>Καθὼς ἦσαν φυσικὸ ἢ παληὰ ἢ γνωριμία ξαναδέθηκε καὶ καθὼς τώρα ἐμεῖς ἔτσι τότες κέθε βράδυ, μαζευόμαστε σὶὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου. Ἡ καλωσύνη του κι' ξέχωρη ἢ συντροφιά τῆς γυναίκας του μᾶς τραβοῦσαν τόσο... Περάσαμε τόσα ὄμορφα βράδνα κοντὰ, ὅταν ἀποφάσισα ἐγὼ νὰ φύγω νὰ ῥθῶ νὰ ἐγκατασταθῶ στὴ πόλη σας. Μοῦ φαίνεται περιττὸ νὰ σὰς πῶ πόσο λυπηθῆκαν οἱ καλοὶ μου οἱ φίλοι...

>Εἶχα πειὰ τελειῶσει τίς ἐτοιμασίες μου καὶ τὸ πρῶτ ποῦ θ' ἀκλουθοῦσε θὰ ταξίδευνα... Συφορᾶ?... ὁ καλὸς μου ὁ φίλος θὰ ταξίδευσε τὸ ἀναπάντεχο μὰ τὸ αἰῶνιο τὸ γραφτὸ. τ' ἀγύριστο τὸ ταξίδι... Μιὰ ζάλη—τὸ κατακάθιαμα τὸ σκληρὸ τῶν πικριῶν ποῦ δοκίμασε—μιὰ ἀπὸ τίς πολλές τὸν δῆγησε ἀσφαλτα σὶὸ τάφο

>Τὸ ταξίδι μου καθὼς ἦταν φυσικὸ τ' ἀνάβαλα. Ἐμεινα γιὰ νὰ περιποιηθῶ τὴ φιλικὴ τὴν οἰκογένεια... Ὁἄπρεπε νὰ σταματήσω νὰ βοηθῶμαι τὴ γυναῖκα, τὰ παιδιὰ τοῦ καλοῦ, τ' ἀγαπημένον μου φίλου.

>Τρεῖς μέρες εἶχαν περάσει. Καθόμουννα σὶὸ τραπέζι κι' ἔτρωγα ὅταν ὁ τεγαλύτερος ὁ γιυός του ἦρθε νὰ μὲ ζητήσῃ. Μὲ παρακάλεσε νὰ πάω σὶὸ σπῆτι τους. Πῆγα. Κι' ἡῦρα τὴ γυναῖκά του καὶ τὰ ἄνδρ του παιδιὰ σκυμμένα πάνσο σὲ μιὰ βαλίτσα, ἀπὸ σκούρο καστανὸ δέρμα, ποῦ προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουν.— Ἦταν ἡβαλίτσα ἢ ἰδιαίτερη τοῦ πεθαμμένου.

Ἐκεῖ μέσα θαύρισκαν οἱ ἀγαπημένοι του ὄλους τοὺς κόπους του κλεισμένους.

Ἦταν τὸ ἱερὸ μέρος ποῦ γι' αὐτοὺς φύλασε κάθε τι τὸ πλεῖσιο τὸ ὠφέλιμο.. Παραξενεύτηκα. Ἀὐξέ μπορούσα νὰ νειώσω τί θὰ χρειαζόμουν ἐκεῖ, ὅταν ἡ γυναῖκα μ' ἀπόσπασε ἀπὸ τὴ σύχνη μου.

Καθὼς ξέρετε, μοῦ λέει, ἡ βαλίτσα αὐτὴ εἶναι ἢ ἰδιαίτερη τοῦ ἀντρα μου. Κλειδώνει μ' ἓνα παρᾶξενο λουκέτο ποῦ δὲ μπορούμε

νὰ τ' ἀνοίξωμε. Εἶναι ἀπὸ κείνα τὰ λουκέτα ποῦ συνταιριάζονται, μὲ κᾶτι γράμματα ποῦ χον ἐπάνω τους, μιὰ λέξη πρέπει νὰ τὴν ξαναφτιάξῃς γιὰ ν' ἀνοίξῃ. Ὁ μακαρίτης μὲ ποια λέξη τὸ κλειοῦσε; Μὴ καὶ ξέρετε; Νόμιζα πῶς μεταχειρίζεται—κι' ἢ— μουν γι' αὐτὸ βέβαιη—τὰ ἔνδοματα τῶν τόπων ποῦ διάβηκα... τὰ δοκίμασα ὄλα..

—Μεταχειρισθῆτε τὸνομα σας, τὸνομα τῶ παιδιῶ σας, ψιθύρισα δειλιῶντας μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ βαλίτσα ποῦ ὁ θάνατος ὁ προχτεσινὸς τῆς ἔδιδε τόσο μυστικισμό.

—Ναί, ἔχετε δίκιο.

Ἐνα δάκρυ κῆλησε σὶὴ μορφὴ τῆς τὴ συσπασμένη ἀπ' τὴ συγκίνηση.

Δοκίμασε μὰ ἀνώφελα...

—Σὰς παρακαλῶ εἶπα συχισμένος ἐβγάτε ἔξω, εἶστε πολὺ ταραγμένη, ἐλπίζω νὰ βρῶ τὸ τρόπο ποῦ θὰ τ' ἀνοίξω.

Βγήκε ἔξω. Ἐσκυψα. Δοκίμασα σταθερὰ τὸ ὄνομα Μαίρη καὶ.. νὰ?... ἓνα τριζίμο σὰν ἀναστεναγμός κι' ἡ βαλίτσα ἀνοίξε.

Μαίρη. Ἐνα παληὸ αἰσθημα τοῦ φίλου μου, ζωηρὸ ὄλας τὰ γερατειὰ του! Μὲ τὸ ἀγαπημένο ὄνομα τῆς κόρης ποῦ τὸν τύλιξε μὲ τὴν ἀπέραντη τὴν ἀγάπη τῆς ὅταν ἦταν νηὸς, κλειοῦσε τὴ πολὺτιμη τὴ βαλίτσα.

Ἀλήθεια τί παράδοξη ποῦνε ἢ ἀνθρώπινη ἢ ψυχὴ!

Ἦταν τόσο εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναῖκά του κι' ὄμως.. θυμῶταν...

Ὁ Συνταγματάρχης ἔβηξε, καὶ τὸ κῦμα φλύαρο ξανά ξεψύχησε κατῶ στὰ παληὰ μουράγια, σὶὸ πῆδια μας σκεδόν.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ἈΛΗΘΕΙΕΣ

1) Τὸ ὄραιότερο προσκυνητᾶρι εἶναι ἢ ψυχὴ ἑνὸς δυστυχισμένου π' ἀνακουφίστηκε κι' εὐχοριστῆ τὸ Θεῶ!

2) Ὑπάρχει κάτιτι πῶ πλατὺ ἀπὸ τὸν ὄκεανὸ — ὁ οὐρανὸς— ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ κάτιτι πῶ πλατὺ κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ — τὸ ἔσωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

(ἀπὸ τοὺς Ἀθλίους)

GABRIELE D' ANNUNZIO

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΛΙΘΝΤΑΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΠΑΝΤΕΛΗ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ

Όταν ή βοή έφε ε τόν πρώτο άχό τής έπανανάστασης, ό Δόν Φίλιππος Κασσαούρας σήκωσε κουραστικά τά βλέφαρα που ποτε δέ παύανε νά βορραίνουνε πάνω στά μάτια του τά ξαναμμένα στες άκρες, τά γυρισμένα, σά κείνα τών πιλότων που πλέουνε σέ θάλασσες φουρτουριάρες.

— Άκουσες; ρώτησε τόν Μαζαγκρόνια, που έστεκε κοντά του. Καί τó τρεμουλιασμα τής φωνής του πρόδιδε τή τρομάρα του:

Ό οίκονόμος άπάντησε μειδιώντας με τά δόντια του τά σαρκοφάγου πές:

— Μην έχετε κανένα φόβο, Έξοχώτατε, Σήμερα, είναι τ' άγιου Πέτρου. Οί θεριστές γλεντούνε.

Ό Γέρος πτάθηκε λίγο καιρό για ν' άφρουκαστή στηριγμένος στόν άγκώνα, με τó βλέμμα προς τά μπαλκόνια. Η κουρτίνες κυματίσαν στό ζεστό φύσημα του γαρμπή. Τά χειλιόνια, σκίζοντας τόν άέρα φαινότουσαν σά σαΐτες που πετιούνται. Όλες ή στέγες τών σπητιών λαμποκοπούσαν, άλλες κοκκινωπές, άλλες γκρίζες. Από κείθε εκτεινόταν ή έξοχή ή ώμορφη, ή άπέραντη, σχεδόν δλόχρυση, κομματιασμένη πειά άπ' τó δρεπάνι.

Πάλιν ό γέρος ρώτησε.

— Μα, Γκιολβάνι, άκουσες;

Κατά διαστήματα, βοές φτάνανε, μακροά ούρηλιάματα που δέ φαινόντουσαν εύθυμα. Ό άνεμος γύρωθε τά δυνάμωνε, τά σβουούσε, τά άνγκάτευε με τίς διαβατάρικες φωνές του.

— Μή δίδετε προσοχή, Έξοχώτατε, άπάντησε ό Μαζαγκρόνια. Τ' αυτιά σας, σάς άπατούν. Μένετε ήσυχος.

Και σηκώθηκε νά πάη σ' ένα άπ' τά μπαλκόνια.

Ήταν ένας άνθρωπος κοντόχροτος, με γάμπες στραβές, με χέρια πελώρια, τριχωτά, χτηνώδη. Είχε μάτια λίγο αλλοίθωρα, άσπρουλιάρικα σά κείνα τών λεικίτηδων, όλο τó πρόσωπο σπαρμένο από φακίδες και τά άρτιά του τά μαλλιά τά πυρόχρωμα δέ του σκεπάζαν πάνω στό τρώχιλο μερικά φουσκώματα σκληρά και σκούρα σά κάστανα.

Έμεινε όρθος λιγάκι ώρα, στή μέση δυό κουρτινών που φουσκώνανε σά δυό πανιά, και επιθεώρησε τήν έχταση από κάτω του. Μιά πυκνή σκόνη έξω σηκωνόταν στό δρόμο τής Φάρας τάν εις τó διάβα ενός άπειρόπληθου κοπαδιού, και ή σκόνες διαωμένες από τόν άνεμο σΰξαινανε σ' ένα σχήμα σά σίφουνα— Από καιρό σέ καιρό έβλεπε κανείς κεί μέσα κάτι αντιφλεγύσματα σά νά κρυπόταν δλάκερος στρατός.

— Έ τίς ρώτησε ό δόν Φίλιππος άνήσυχος.

— Τίποτε, άπάντησε ό Μαζαγκρόνια με τά φρόδια του ήταν βαθσιά σουφρωμένα

Πάλι, ένα όρμητικό φύσημα έφερε τó βουϊτό μα κρυμένων φωνών. Μιά κουρτίνα, φευγάτη από τó στηριγμά τής άρχισε νά κτυπά και ξνά κουρτάλιξη σά σημαία ξεδιπλωμένη. Μιά πόρτα κλειστήκε βροντερά,

κίφνιδια. Τά τζάμια συστήκανε, Χαρτιά μξωμένα πάνω σ' ένα τραπέζι διασκορπιστήκαν σ' όλο τó δωμάτιο,

— Κλείσε, κλείσε! φώναξε ό γέρος άρπαμένος από τó φόβο. Ό γυιός μου, πούναι;

Άγκομαχούσε, πάνω στό κρεββάτι, πνιγμένος από τά πάχεια άνίκανος νά σηκωθή, γιατί χε όλο τó κάτω μέρος του κορμιού παραλυμένο. Μιά άδιά κοπη τρεμούλα του τάραισε τούς μύες του λαϊμού, τά άγκώνια, τά γόνατα. Τά χέρια του τρέμανε πάνω στό σεντόνι, συοτρεμμένα και όζάρικα σά τίς ξεσκεπασμένες; θίξες μιās έληάς. Άφτονος ιδρωταςέσταζε από τó μέτωπο του κι από τó κρανίο του τó γαλανό πάνω στό πρόσωπο του που ήταν κοκκινωπό, κι' όλόγ εμο από φλέβες σά τή σπλήνα βωδιού.

— Διάολε μουρμούρισε μέσ' άπ' τά δόντια του ό Μαζαγκρόνια, κλειώντας τά παραθυρόφυλλα με δύναμη. Στ' αλήθεια τό κάνουν;

Τώρα θάβλεπε κανείς στό δρόμο τής Φάρας, στά πρώτα οπήθια ένα πλήθος παρόμοιο. με μιá παλιόροια που άπόδειχνε πώς ένα άλλο άθώροτο πλήθος κρυπτόταν από τή σειρά τών σκεπών κι' από τούς δρυγιάδες τ' άγιου Πίου. Βοηθητικά λοιπόν τώρα ή μάζα τών εργατών έρχότανε νά μεγαλώση τήν επανάσταση. Λίγο-λίγο τó πλήθος λιγότευε βυθίζόμενος τούς δρόμους του χωριού, σά μυρμηγκία στους λαβύρινθους μιās μυρμηγκιάς.

Η κραυγές πνιχτές ή αντιλαλισμένες από τούς τοίχους φτάνανε τώρα σά μιá ναυτική όχλοβοή.

Κάποτε γινόταν σιγαλιά και τότες άκουε κανείς τó βουϊτό τών παλαιϊκών δεξιών μπροστά στό παλάτι που φαινόταν πειό μοναχέμένο.

— Πού ναι ό γυιός μου; ρώτησε πάλι ό γέρος, με μιá φωνή που ό φόβος έκανε στρογγιά. Φώναξέ τον. Θέλω νά τόν δω.

— Έτρεψε, πάνω στό κρεββάτι, όχι μόνο από τó κηκό του, αλλά κι' από τó τρόμο του. Στίς πρώτες στασιαστικές κινήσεις τής χθές, στές φωνές μιās έκαοστής άχρειών πούρθαν νά ξελαουγιστούν κάτω άπ' τά μπαλκόνια του, για τή πειό στερνή καταπίεση του δοόκα του Όφένα, καταλήφτηκε από τέτοιο φόβο που έκλαψε σά γύναιο και, πέρασε τή νύχτα κελώντας όλους τούς άγιους του Παραδείσου. Η σκέψη του θανάτου ή του κίντονου έδιδε ένα τρελλό φόβο σ' αυτό τó γέρω παραλυτικό, τó μισοσβυμένο πειά, πούή τελευταίες αναλαμπές τής ζωής του ήταν τόσο οδυνηρές. Δεν ήθελε νά πεθάνη.

— Λουίγκι! Λουίγκι! άρχισε νά φωνάζη στήν άγωνία του, κελώντας τó γυιό του.

Όλο τó παλάτι γέμιζε από τά χτυπήματα τών τζαμιών στό άνεμοφύσημα. Από καιρό σέ καιρό άκουε κανείς τó χτύπο μιās πόρτας που χτυπούσε θ' άκουε βιαστικά βήματα σύντομες φωνές.

— Λουίγκι ?

(Άκλουθά)

ναί τόπος που να μιλάει με τους άλλους. Η Ελλάδα είναι τόπος που τον έκαμε μόνο και [μόνο η ποίηση.

Και κοιτάχτε! Αμέσως δικοί της οι ποιητάδες. Δι- κός της ο Μπαϋρώνας! Chateabriand δικός της. Δικός της ο V.Hugo. Η ποίηση τρέχει προς την ποίηση κ' έτσι νικά η Ελλάδα.

Τόσα είχα να πω για τον Μπαϋρώνας! Ίσως να προσ- τιθή και κάτι άλλο. Βοήθη- σε η εποχή όπου ζούσε ο Μπαϋρώνας; Σήμερα ο ποι- ητής ο πεζογράφος κάθουν- ται σταθιά τους, κοιτάζου- νε, μελετούνε τα κατάστι- χά τους σαν τον έμπορο που λογαριάζει τι θα κερδίσει εδώ τι θα κερδίσει εκεί. Τό ίδιο κι ο συγγραφέας με τα βιβλία του. Δεν πιστέω να παρατηρήθηκε ακόμη πώς τόν καιρό εκείνο τι τα ξίδι μιλάει σα να είτανε από τους απαράιτητους όρους του Ρωμαντισμού. Τού Ρω- μαντισμού πατέρας ο J.J. Rousseau έκαμε κάποιο ταξί- δι από τη Γενέδη στο Πα- ρίσι που άφησε πάτημα. Του Chateabriand τα μακρυνά τα- ξίδια θα σάς θυμήσω τώ- ρα; Τού Λαμαρτένου στην Ανατολή με καράβι δικό- του; Του A. de Musset στην Βενετία; Τόσο είτανε απα- ραίτητο ένα ταξίδι στο δίο κάθε ποιητή που ο N.Hugo στο τέλος της ζωής του, αν και είτανε σαν αταξιδεφτος ίσια με τότες άφησε το Πα- ρίσι για το Guernesey και σφράγισε τη φήμη του τελι- ωτικά.

Έτσι κι ο Μπαϋρώνας. Ταπεινά ταξιδάκια να κάνουν με και μεεις κάπου κάπου. Σίγουρο πώς θα μάς βγού- να σε καλό.

Πέμπτη 11 Ιούνη 1924

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΕΞΗΛ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

VINGENT HUET
ΤΟ ΜΠΡΙΑΛΑΝΤΙ

Πρόμαστε στο τραπέζι μιὰ δω- δειομιὰ καλεσμένοι ἀψηχολημέ- νου να πίνωμεν ένα εξαίρετο καφ-

φέ, ένα καφέ που έθετε τέρα σ' ένα ισάξιο γεύμα χωρίς παρόμοιο ἀληθινά μα έξοχος στην ἀπλότη του και κατασκευασμένος με μιὰ τέλεια γνώση.

Έκοπλιμεντάραμε γι' αυτό την οικοδέσποινα, κι' απ' εκεί ήρθε ή κουβέντα για την κουζίνα, ύστερα ή συνδιάλεξη άλλαξε: είπαν μερικές λέξεις για τη πολιτική και στο τέλος αφού ανταλλάξαμε μερικές, λέξεις περισσότερο ή λιγώτερο κοινές για τη τέχνη, τη φιλολογία, για το ζή- τημα του γάμου, φτάσαμε κατά φυσική συνέπεια να πούμε για προίκες και προικιά, χρυσαφικά και διαμάντια.

—Μ' άρέσουν περισσότερο τα μαργαριτάρια παρά τα διαμάντια είπε μιὰ Κυρία που βρισκόταν δίπλα μου.

—Έγώ..., έκαμε ή οικοδέσποι- να, προτιμώ τα διαμάντια κι' έχω τους λόγους μου γι' αυτό.

—Α! μιὰ ιστορία έκαμε ένας από μās... διηγηθήτέ την.

—Θά έχετε όπομονής;

—Ναι... ναί... την ιστορία είπα- με δλοι μαζί.

—Άς είναι... μα δίδω το λόγο στον άνδρα μου.

—Τόν παίρνω έκαμε ο Έρρικος Μαρμπέλ, ο άμφιτρύων μας, και άρχισε:

«Ήμωνα τότες νέος, ελεύθερος για τες πράξεις μου, και διασκέ- δαζα το βράδυ της ελεύθερης ώρες, αφού μάλιστα δλόκληρες ή μέρες μου ήταν πιασμένες από τη δου- λειά του Κου Δυράν, συμβουλευιο- γράφου, ένους συμβουλευιογράφου άκούραστου στη δουλειά, και στους νόμους, και ο όποιος άπαιτούσε ά- πό τους γραμματικούς του, όχι μόνο ζήλο ανεξάντλητο, μα και στάση σοβαρά.

«Ένα βράδυ είχα δειπνήσει με πολλούς φίλους μου, και είχα μεί- νει εκεί γελώντας και πίνοντας με τη πρόθεση στις δύο μετά τα με- σάνυχτα να γυρίσω στο σπίτι μου.

«Ήταν ένας εξαίρετος καιρός: σκέφθηκα πώς μιὰ πεζοπορία άρκε- τά μακρυνή θά μουκανε καλό, και θά κατεύναζε το ένχανμένο κεφάλι μου.

Διευθύθηκα λοιπόν σιγά-σιγά προς το σπίτι μου αφού κατέβηκα το βουλεβάρτο Μαλέροβ.

«Όταν φτασμένος στο ύψωμα του Άγιου Αύγουστίνου διάκρινα στα πόδια μου κάτι-τι που λαμπύ- ριζε. Έσκυπα και το αναμάζεψα... ήταν ένα σκουλαρίκι με διαμάντι και διαμάντι έξοχο... και μιās μεγά- λης αξίας χωρίς άλλο. Διάολος σκέφθηκα, να ένα εύρημα.

Πώς μόρεσε από το διαμάντι

να χαθή έδω;

Σήκωσα μηχανικά τα μάτια.

Τα παραθύρια του τρίτου πα- τώματος του σπηθιού, μπροστά στο όποιο βρισκόμουνα ήταν φω- τισμένα. Τέντωσα τ' αότι κι' άκου- σα κάτι-τι σα θόρυβο μιās όρ- χήστρας. Από πέρα μιὰ δλόκληρη σειρά από άμάξια στεκόνταν εκεί μπροστά στη πόρτα. Δεν άμφέβαλλα πειλ' είχαν έσπερίδα εκεί πάνω και το μπριλλάντι άνήκε σε μιὰ ά- πό της καλεσμένες.

Σκέφθηκα για μιὰ στιγμή να δώσω το σκουλαρίκι στο θυρωρό... Άλλά ποιὰ έγγύηση είχα για τη τιμιότη του Κέρβερου;

Εσκέφθηκα λίγες στιγμές. Φο- ρούσα το σχετικό ένδυμα κι' ήταν κι' δλοκαινούργιο. Τίποτε δεν μ' έμπόδιζε ν' άνεβώ. Άποφάσισα και τώκαμα, έκτύπησα... μ' άνοίξα- νε... κι' άνέβηκα στο τρίτο πάτωμα.

Όλες οι πόρτες ήσαν άνοιχτές— μιὰ σειρά από σαλόνια—φώτα— χρυσαφικά, ζευγάρια που στριφο- γυρίζανε με τον ήχο ένός; έλκυ- στικού βάλς, κύριοι κα'οντυμένοι όρθιοι μπροστά στην είσοδο, και σ' το μέσο τους περικυκλωμένη μιὰ κυρία έξωμη που συνομιλούσε με τους άπειροπληθους καλεσμένους με το γέλιο στα χείλια.

—Είναι ή Κυρία του σπιτιού σκέφθηκα.

—Κυρία...

—Α! κύριε! πόσο μου είν' ευχάριστο που ήρθατε...

Και μούσφιξε το χέρι με διαχυ- ση.

Θέλησο να εξηγηθώ:

—Κυρία σάς παρακαλώ να με συγχωρήσετε...

—Μάλιστα... μάλιστα γιατί ήρθε- τε άργα καταλαβαίνω, σάς το συ- χωρώ... Α ε φτάξετε γρήγορα να σάς προουσιώσω σ' ένα κορίτσι.

—Μα κυρία...

«Ω! χωρίς αντίσταση. Νάρθετε άργά... πάει κι' έρχεται... μα να μη χορέψετε... Να τι θάταν άσυγχώρη- το.

Προσπάθησα ακόμα να πώ μιὰ λέξη αλλά έσύρθηκα κι' ώδηγήθηκα μπροστά σε μιὰ νέα και άναγκάστη- κα τότε να πετάξω τη κοινή εκεί- νη φράση.

—Δεσποινίς θά μου κάμετε τη τιμή να χορεύσετε μαζί μου σ' αυ- τó το βάλς;

—Ευχαρίστως κύριε...

Και άρχισα να στεροβιλίζομαι στο σαλόκι.

Μιά σκεπτόμουνα... Θαυρώ πάντα το μέσο, και σε μιὰ κατάλ- ληλη ευκαιρία, να εξηγήσω αυτά τά πράγματα.

—Για την ώρα άς διασκεδάξω' μ

είναι το καλλίτερο πούχουμε για να κάμωμε...

Και για να διασκεδάσω άρχισα να συνομιλώ με τη χορεύτρια μου.

Ήταν γοητευτική ή χορεύτρια μου; Ξανθιά με μεγάλα μπλε μάτια, ένα ώμορφο ένδοξο, και στροβιλιζόταν γοητευτικά.

Συντόμεφα τη κουβέντα όσο μπόρεσα, μιλώντας πρώτο για το χορό, για τις έξοχες τουαλέτες που έβλεπα.

Αφού το βάλες τελείωσε, ξαναωδήγησα τη ντάμα μου στη θέση της και προσπάθησα να ξαναύρω την οικοδέσποινα.

Την διάκρινα καλά στο βάθος του σαλονιού αλλά τόσο περικυκλωμένη και απασχολημένη στο μέσο των καλεσμένων της, ώστε δεν μπόρεσα να την πλησιάσω.

Περιφερόμουνά τότε εις όλα τα μέρη, ζητώντας να συναντήσω κάποιον γνωστό πρόσωπο.

Όλοι άγνωστοι...

Η άρχιστρα που ε σταματήσε για μιá στιγμή είχε ξαναρχίσει.

Επαιξε μιá πόλκα.

Η μικρή μου χορεύτρια ήταν ακόμα στη θέση της: την έπλησίασα και της πρόσφερα το μπράτσο μου.

Εκείνη σηκώθηκε, απλά-απλά μεύριξε ένα χαριτωμένο βλέμμα ταιριαστό στη μοναξιά μου, και απαλλαγμένο από εθιμοτυπία και ξαναρχίσαμε να στροβιλιζόμαστε.

Τώρα πελά είμαστε φίλοι με τη μικρή, αυτή επειδή ήξερε πώς τη σκεφτόμουνά και γώ, ευτυχισμένος γιατί είχα κάποιον να του μιλάω. Επεριπατήσαμε, την ωδήγησα στο μπουφέ. Είδα πώς είχε καλό στομάχι και κατα συνέπεια καλό χαρακτήρα... κι αυτή ή παρατήρησι μεγάλωσενάκόμα τη συμπάθεια που με ένέπνεε.

Όταν έγυρισάμε στο μεγάλο σαλόνι έπαιζαν ένα βαλε...

Μά τη πίστη μου!... κρατούσα το χεράκι της Κλαίρης (ήξερα τώρα τ' όνομά της) κι' άρχισαμε να γυρίζωμε σάν τρελλοί.

Ήταν εξάισιο αυτό το βάλε...

Η Κλαίρη, κουρασμένη λιγάκι, μά χαρωπή έλλινε το κεφαλάκι της έλαφρά πάνω στον ώμο μου... Αίσθανόμουνά τα σγουρά της τα μαλλιά να γυρίζουν πάνω στο μάγουλό μου... και είχα το πειρασμό να της πω, πώς ήτανε θελκτικιά... και περὶ θελκτικιά ακόμα γιατί....

Αυτή τη στιγμή ένας μεσόκοπος κύριος με πλησίασε και μου είπε «Κύριε χάνετε κάτι τι».

Πραγματικά το μπερλιάντι είχε πηδήσει απ' τη τσέπη μου στη γη. Έσκυφα και το πήρα.

—Ευχαριστώ κύριε είπα... και

ξανάρχισα να χορεύω. Το βάλε... διεδέχτηκε μιá μαζούρα κι' ύστερ' ακόμα ένα βάλε... Είχα πάντα τη Κλαίρη στο μπράτσο μου, ευτυχισμένος να την κρατώ κοντά μου, και υπερέφρανος επίσης να νοιώθω, ὅ,τι ή έντύπωση που της έκανα ήταν πολυ-πολυ καλή.

Χορεύοντας αδιάκοπα και ερωτοτροπωώντας πειρά, δέν είχα προατηρήσει ότι ένας κύκλος είχε σχηματισθή γύρωθὲ μου.

Άκουα ψιθυρίσματα να χτυπούνε τ' αυτιά μου... Μά δλότελα άφρωσιωμένος σ' τη χορεύτρια μου δέν είχα δώσει καμμία προσοχή.

—Στάσου! που είναι ὁ μπαμπάς; λέγει έξαφνα ή Κλαίρη.

—Τὸ πατέρα σας δεοποινίς, θέλετε να τὸν ζητήσωμε μαζί;

—Μ' ευχαριστήσι, κύριε' κι' ἐξ άλλου θά τὸν αναγνωρίσετε εύκολα. Είναι κείνος που σ'ς είχε μιλήσει μόλις πρό ὀλίγου όταν αφήσετε να σ'ς πέση κάτω-τι.

Αυτή τη στιγμή, όλες ή πρότες του σαλονιού όπου βρισκόμαστε κλειστήκαν ὡς από μαγεία κι' ένας κύριος, με ζώνη μπήκε.

Ὁ γέρος Κύριος, ὁ πατέρας της Κλαίρας τὸν συνώδευε και δείχνοντάς με σ' οὐ ὄνε:

—Μάλιστα είναι ένας κλέφτης, κύριε άστυνόμε, είπε. Πρό ὀλίγου είδα ένα μπερλιάντι να πέφτη από τὸ γελέκο του. Νομίζοντας πώς έχω να κάμω μ' ένα καλεσμένο, φίλο του σπιτιού, ή πρώτη μου κίνησι ήτανε να τὸν εἰδοποιήσω... και τῶ-κανα. Άμέσως με μιá πυρετώδικη χειρονομία ξανάθεκε τὸ διαμάντι στη τσέπη του... ὄχι ὅμως και τόσο γρήγορα γιά να μὴν αναγνωρίσω ἑ-α απ' τὰ μπερλιάντι τις γυναίκας μου - δέν είπα τίποτε, ἀλλ' ἀμέσως πήγα κι' ἤβρα τη γυναίκα μου... Αυτό άκριβώς τὸ μπερλιάντι της έλειπε από τ' αυτί.

Πληροφοροῦμαι ύστερα από την οικοδέσποινα... δέν ἐνώριζε αυτό τὸ κύριο. Πρωτὸ τὰ άλλα πρόσωπα... κανείς δέν μπορούσε να μου πῆ τ' ὄνομά του....

Ὁ άστυνόμος μ' άγγιξε στον ὦμο:

—Άκολουθήσετέ με μου λέει. Θέλω να άπαντήσω...

—Είναι άνώφελο κύριε, θά ἐξηγηθήτε στο τμήμα....

—Μά...

—Άκολουθήσετέ μου σ'ς λέω. Στο τέλος εδύμωσα, και άπαλάσσοντας τὸν έαυτό μου:

—Α! θά μ' άφήσετε ἤσυχο!...

—Α! αντίτασι τώρα! έπιβαρύνετε τη θέση σας φίλε μου.

Ὁ άστυνόμος έκαμε ένα σημείο και τρεις μεγαλόσωμοι, μυστικοί

χωροφύλακες, βίχτηκανε πάνω μου και με σύρανε χωρίς να μπόρεσω ν' αντίσταθῶ.

Πρίν να διασκεδάσω τη πόρτα ἐν τούτοις, γύρισα πίσω τὸ κεφάλι, και τὸ τελευταί μου τὸ βλέμμα ἦταν για τη Κλαίρη.

Η γυναίκες έχουν ένα ένστικτο που δέν μπορεί να συγκριθῆ μ' ὄλη τη χωροφυλακίστικη δέυδέρκεια. Ένοιωσε ή καυμένη ή άγαπητή παιδοῦλα, ὄλο κείνο τὸ λυπητερό και άποθαρημένο που κλειούσε κείνο τὸ βλέμμα.

Έκαμε για μένα μιá κλίση της κεφαλῆς κι' ένα μειδιάμα που μέσα του μπόρεσα να διαβάσω αυτη τη φράση, σ'ν να την είχε δυνατά φωνάξει: «Έμπρός, θάρος! Είμαι βέβαιη ἐγὼ πὸς εἶστε καλὸς και τίμιος.»

Πέρασα τη νύχτα στο κρατητήριο κακομεταχειρισμένος από τὸν άστυνόμο, κακομεταχειρισμένος κι' από τὸς χωροφύλακες, κι' άνακατωμένος με τὸς κλέφτες του χειρότερου εἶδους.

Τὴν επομένη κάθε τι ξηγήθηκε φυσικά. Είχαν λάβει πληροφορίες για μένα.

Άλλά ἔτσι είμαστε μεῖς καμωμένοι στη Γαλλία να συγχίζουμε συχνά τὸν ένοχοποιημένο με τὸν ένοχο.

Όταν παρουσιάσθηκα ξανά στο γραφεῖο ὁ Κορ Δυράντ μουκανε ένα ὄρατο λόγο που τελείωσε με την ακόλουθη φράση «Βλέπετε, φίλε μου, ή παρουσία σας ἐν τῷ γραφείῳ ἤθελεν εἶσθαι ὀλεθρία τοῖς πελάταις»: Νομίζω πὸς έχομε πῆ ὅ,τι ὁ Κορ Δυράντ ἦταν εἰδικὸς για να δογματίζη.

Υποκλίθηκα —μήπως μπορούσα να κάμω ἄλλοιῶς ὕστερα απ' αυτὰ τὰ λόγια;— και ἐγκατάλειψα τὸ συμβολαιογράφο. Μά είμουνά χωρίς περιουσία αυτη τη στιγμή, και είχα μεγάλη ανάγκη να βρω μιá δονλειά. Είχα μάθει τὸ ὄνομα του πατέρα της Κλαίρης, του κατηγόρου μου, ενός πλούσιου τραπεζίτη του δρόμου Ντρούπ. Πήγα και τὸν ἤβρα και του ξήγησα τη κατάσταση.

—Κύριε, του λέω, με κάμετε να χάσω τη θέση μου. Δέν σ'ς παραπονοῦμαι, ἀλλὰ με τὸν ὄρο να με βοηθήσετε να άποκτήσω μίτην ἄλλη.

—Δικαιότατο μ' άπάντησε. Πόσο κερδίζετε στοῦ Κορ Δυράντς; —Δυὸ χιλιάδες τετραίσια φράγκα.

—Σ'ς προσφέρω τρεῖ χιλιάδες στα γραφειά μου.

Τὸ βράδυ στο τραπέζι, ὁ τραπεζίτης, ὁ προϊστάμενός μου τώρα,

διηγῆθιμε σὴν οἰκογένειά του πῶς τὸ προσωπικὸ του πλουτίστηκε ἀπὸ ἓνα καινούργιο ὑπάλληλο.

Εἶχε νομίζει πῶς εἶχε φανεῖ πολὺ γενναϊόδωρος προσφέροντάς μου τρεῖς χιλιάδες, κι' εἶχα κι' γὼ νομίζει πῶς ἡ ἱκανοποίηση ἦταν ἀρκετὴ... Μὰ φαίνεται πῶς ἡ Δις Κλαίρη δὲν εἶχε αὐτὴ τὴ γνώμη... Πιεθιμοῦσε καλλίτερά για μένα... Δὲν εἶν' ἔτσι γυναῖκούλα μου;

Καὶ ὁ ἱεροῖκος «Μαρμελά», σηκωνόμενος, ἔκαμε τὸ κύκλο τοῦ τραπέζιου καὶ πῆγε ν' ἀποθήσει ἓνα φιλιὸν σὴν οἰκοδέσποινα.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμη, εἶπε ἀπευθυνόμενος σὲ μὰς γι' αὐτὴ τὴ συζυγικὴ τρυφερότητα, ἀλλὰ εἶναι συνήθεια σὲ μὰς... Κάθε φορὰ ποῦ δηγοῦμαι αὐτὴ τὴν ἱστορία φιλῶ τὴ γυναῖκά μου... καὶ νὰ γιατί με προτρέπει κάθε λίγο νὰ τὴ διηγῶμαι.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΟΥΛΙΑΣ

ΑΠΤΗ ΖΩΗ

ΡΗΓΙΣΣΑ—ΣΚΛΑΒΑ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΝΙΚΗ

Μονάχη . . .

Ἀπ' ὄλους πού σύφυχα τράβασ ἢ ματιὰ τῆς ἡ ἀγαθερῆ ἀπ' ὄλους ποῦ πέραν ζωὴ στάπαλὸ τῆς τάντικρουσμα κανέναποτὲ δὲν τῆς κράτησε μακρυνὴ σιντροφιὰ..

Γοητευτικὴ — στὸ ξεροχώρι σφιχτόδετη — σὰ τὸ Προμηθεὺς στὸ βράχο — ἢ γλυκεῖα δασκαλίτσα, προτοβγαλιτὴ ἀπ' τὸ σπητάκι τὸ δόστοργο.

Κάπου τὴν κοιτάξαν. Βατεῖα ὠμοροφυκίταχτα μάτια μὲ θερμὰ ὑποσχέσεις, γλυκὲς κ' ἀπειροσταλτες Χιλιοπεθύμητα ἀστέρι, στάδειανὸ χάος τοῦ ἐσώτερου κόσμου τῆς.

Θαρεύτηκε. Τάλλα τὰ ζευγάρια τὰ μάτια ποῦ ζεσαίναν σὰ πούπουλα — τό φτωχὸ τὸ πουλάκι στὴ κρύα φωλιτσα — ἀρμαθιαστὲς ἀπολύσαν ἀχτίδες στὸ πρωτόχαρο τῶναιρο — Μύρια χέρια ποῦ παιδοῦλα τὴ νανοόρισαν ὑψωθῆκαν στὴ λουριδα τοῦρανοῦ — καταγάλανη ἐλπίδα — τὰ μουντὰ ποῦ σιγόκιζε νέφαλα.

Ταπεινὴ ἢ δασκαλίτσα στὴ χέρη τῆς, τὸ χτυποκάρδι ἐπρόσμενε γλυκὸ τοῦ ὄνειρου ἀντίλαλο. Ἀχ! δὲν ἦρτε.

Μὰ τὸ κλαδάκι ἀντιστέκεται σὲ γερὸ φύσημα ἀνέμου; Καὶ τὸ χαρτάκι τοῦ δρόμου στὸ γοργὸ του στορβίλισμα; Καὶ τὸ φύλλο τὰ δόναμος;

Ἐσκυψε τὸ κεφαλάκι ἀργοκοίμητα. Μὰ οὐτ' ἓνα ὄνειρο περὶότερο δὲν

εἰτάραξε τὸ παρθενοὶ τὸν ὕπνο τὴ δροσάτην ἐκείνη τοῦ φτινόπορου νύχτα. . . .

Ι Ι

Ἦρτε κι' ἡάνοιξη. Τὸ χελιδονάκι γόρυσε στὴ ζεστὴ φωλιτσα. Χαρὲς ὀλόχαρες. Πῆρε τὴν ἀνάσσα ἢ δασκαλίτσα βαθιά. Ἀξέχαστο κείνο τὸ ὄνειρο. Στοχειωμένα τριγύρω τὰ μάτια, τὰ χέρια τὸ θύμισαν. Καὶ τὸ χαδεύει κείνη. Ἀπαλὰ μάπονα ἢ δόλια. Ὑπάκουη στὸ γλοκόβαρο νόμο περίμενε. Μα σὰν τί;

Ἐπρεπε τάχα νὰ προσμένῃ ἀκόμα;

Ι Ι Ι

Δουλεῖτρα περὶ ὕστερα. Σκλάβα. Μὰ πάντα γλυκόγελη. Ἐνα χαμόγελο ἐκεῖ — ἔσπασμα πόνων κρυφῶν. Καὶ τὸ ρόδο δὲ σκοραίνει χαμόγελα στὸ ξερότοιχο ἀντίκρου ποῦ τοῦ κλέβει τὴ δροσοῦλα, τὰ γέρι;

Μονάχη. Κάπου μιὰ μέρα εἶδε ἓναν ἴσκιον στὸ δρόμο ἐκεῖ πλάι τῆς Ἐαφνιαστήκε πῆμαξε στὸ δικὸ τῆς ἔτόσο κι' ἄς ἦταν γίγαντας κείνος. Ἐνας ἴσκιος. Ἐνα τίποτα.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

ΧΡΥΣΑΥΓΗ — ΡΟΔΟ

Σταμάτησε στὸ ἐθωδιαστὸ, στ' ἀέραντο περβόλι τῆς ζήσης, ποῦ μέσα του ξεφύτρωνε νὰ ῥόδο ἤρεμο καὶ ἀθόρυβο χάρις ἀπ' τὴ πλάση ὅλη χάρις κι' ἀπ' τὰ συντρόφια του, ὀλομόνο ῥόδο π' ἀντίς γι' ἀγκάθια εἶχε χνοῦδι ὑπαρχτὸ ἢ ἀνύπαρχτο δὲ ξέρω ἢ μόνο; σταμάτησε ὁ ποιητὴς στὸ ῥόδο — στ' ἀγγελοῦδι, ἀγγελοῦδι ποῦ βαρεῖα, μελάγχολα ἀρρωστεμένο ὑγραίνει μὲ δάκρυα κάπου τῆς ζήσης τὸ περβόλι γερτὸ ἔχοντας σκυφτὸ κεφάλι μαραμένο. Ὁ ποιητὴς κι' αὐτὸς μὲ δάκρυα νὰ ὑγράνῃ ὄχι — ἔγραμένο ἦταν καλὰ τὸ χῶμα! — δὲ σταμάτησε λαξευτὸ στὸ ῥόδο — στὴ Χρυσάυγῃ νὰ ἀπιθώσῃ ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ τρεῖςβαθα τὸ στίχο μόνο!

28—6—1924

Π.

ΠΑΝΤΕΛΗ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Ἐνὸ τοῦ ἡλιογεραμένου ἀδρῆ ἢ πινελιά τὴ πλάση ὅλη μαβιά τὴν ἔχει ζωγραφίσει ἀργὰ - ἀργὰ τοῦ σούρουπου τὴ σιγαλιά ἀργοναμπανας βουιτὸ τῆς διασκίσει. Κι' ἐνὸ τὸ κούνημα ἀνοῦται τῆς φυλλωσιὰς ἀπ' τὰ πουλιά, τοῦς ἐρημοσίτες, ποῦ κοιτάζουν π' ἀλογα τῆς πέθιμης τῆς προβοδιὰς μὲ τὰ βαριά τὰ κῶδια τους τὸ σούρουπο ταράζουν.

30—6—1924

Καὶ τάχα τὴ φόβισε τόσο καὶ τὸ χτυποκάρδι ἀρχίνης ξάφνου; Χτυποκάρδι σεισμικὸ καὶ σπασοκάρδο.

Ἐνα ὄνειρο χρόνων χαδαμένο ἀπὸ χέρια καὶ μάτια δὲν τῶφερε. Κι' ἓνας ἴσκιος;

Χαμογέλασε πάλι. Σὰν ψέμμα. . .

Ι Ι Ι Ι

Τὸ χτυποκάρδι ἤρεμώτερο τώρα. Ρωλοῖ ρυθμικὸ. Κι' ἡ ζωούλα ὁ δείκτης. Χίλια γλυκόνειρα πνίγονται στὴ γλοκάδα τοῦ ἤχου — σὰν σὲ ἄβυσσο — στὸ γέννημα ἀπάνω.

Ἦργας τὸ πρωτοχαρο τῶναιρο.

Στῆς καρδιάς τῆς τὸ αἷμα βουτῶν ταις τὴ λευκῆτου χλαμύδα πορφυρα τὸν τύλιξε.

Ἡ ταπεινὴ δασκαλίτσα Ρήγισσα κάθησε διπλα του στῆς ἀγάπης τὸ Θρόνο.

Καὶ τὰ χέρια, τὰ μάτια φωτᾶνε, χαδέουον πιστὰ σ' εὐλαβένιο προσκύνιμα. . .

Καὶ μνησὶλα Ρήγισσα — σκλάβαι! . . .

Ρέθυμνο Ἰούνιος 19

24

ΤΟΥΛΑ ῬΗΝΟΥ